

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 151/2021
25.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Василијевић, адвокат из ..., против туженог Хотел „Лучани“ ДОО Лучани, чији је пуномоћник Слободан Стевовић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1958/20 од 18.09.2020. године, у седници већа одржаној 25.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом и четвртном изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1958/20 од 18.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом и четвртном изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1958/20 од 18.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 38/2020 од 06.03.2020. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2009. године до јануара 2012. године исплати појединачно наведене месечне износе као у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиље у делу тражене затезне камате на досуђени износ за јануар 2012. године, и то за период од 01.02.2011. године до 01.02.2012. године. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1958/20 од 18.09.2020. године, првим ставом изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог, и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Другим ставом изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена на други став изреке пресуде Основног суда у Ивањици П1 38/20 од 06.03.2020. године. Трећим ставом изреке, одбијена је жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Ивањици П1 32/19 од 22.11.2019. године, којим је било дозвољено враћање у пређашње стање и укинута решење истог суда П1 32/19 од 06.09.2019. године којим је тужба сматрана

повученом. Четвртим ставом изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужила и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ревизијом туженог оспорава се решење којим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, као и решење којим је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка. Побијаним решењима одлучено је применом одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка (члан 153. став 2., 154. и 165. ЗПП) када је део тужбеног захтева усвојен, а део одбијен, односно жалбе странака одбијене као неосноване. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, која не чини главни захтев, већ представља акцесорно потраживање, то ревизија није дозвољена јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити у смислу члана 420. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић